

Дамян Дамянов

Шестнайсто число

Днес на обекта раздават заплатите!
Днес е шестнайсто число!
Но тихо, убийствено тихо е в касата.
Един касиер се прозява над масата
И бърше с длан потно чело!
Никой не псува! Къде са зидарите,
Които нахълтват с ръце, с рамене!
Кому да извика: „Хвърлете цигарите!
Тука не е кафене!“
Мълчи касиерът. Мълчат и числата му:
Обърка се тоя народ!
Нещо незнайно обърна душата му,
Обърка самият живот.
Чудашки народ! О, ти, жрецо на сметките,
Недоумяваш, нали?
А тях, дето зидат със пот петилетките,
За този живот ги боли.
Понявга зарязват дори и заплатите,
Защото бетонът горещ
Не чака и бързо замръзва от вятъра.
Защото голямата пещ
Угаснала би само миг без сърцата им,
Би секнал самият живот.
Върви оценявай със цифри душата,
Душата на моя народ!
Един касиер се прозява на масата
И бърше с длан потно чело.
Дали комунизмът не влезе във касата
Днес, на шестнайсто число?

КРАЙ

© Дамян Дамянов

Източник: Словото
Набиране: Валентина Димитрова

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/8025>]